

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3896/2024
25.12.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Драгане Миросављевић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Биљана П. Јовановић, адвокат из ..., против тужене Гимназије "Светозар Марковић" из Ниша, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Нишу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3412/2023 од 11.09.2024. године, у седници одржаној 25.12.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиле изјављеној против става првог изреке пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3412/2023 од 11.09.2024. године, у делу којим је потврђена пресуда Основног суда у Нишу П1 1335/2022 од 05.07.2023. године, у одбијајућем делу.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против става првог изреке пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3412/2023 од 11.09.2024. године, у делу којим је потврђена пресуда Основног суда у Нишу П1 1335/2022 од 05.07.2023. године, у одбијајућем делу.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 1335/2022 од 05.07.2023. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужили на име разлике између исплаћене и припадајуће плате увећане по основу минулог рада, за период од 01.11.2018. године до 20.06.2022. године, исплати износ од 2.308,98 динара, са законском затезном каматом која доспева на начин наведен у том ставу изреке. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле којим је тражила да суд тужену обавезе да јој на име накнаде трошкова за исхрану у току рада за период од 01.11.2018. године до 20.06.2022. године, исплати износе од 137.800,00 динара, са законском затезном каматом, која доспева на начин наведен у том ставу изреке. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле којим је тражила да суд тужену обавезе да јој на име накнаде трошкова регреса за коришћење годишњег одмора за период од 01.11.2018. године до 20.06.2022. године, исплати износ од 131.992,73 динара, са законском затезном каматом која

доспева на начин наведен у том ставу изреке. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да на утврђене износе у ставу првом изреке ове пресуде за период од 01.11.2018. године до 20.06.2022. године, у име и за рачун тужиле изврши обрачун и уплату свих доприноса за пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање, доприносе за обавезно здравствено осигурање Републичком фонду за здравствено осигурање, доприносе за осигурање за случај незапослености Националној служби за запошљавање, као и на пореза на доходак грађана а на име тужиле, Министарству финансија, Пореској управи које порезе и доприносе уплатити збирно на основу попуњене ППП ПД пријаве на рачун обједињене наплате, док је део тужбеног захтева којим је тужила тражила да се тужени обавезе да на тражене износе накнаде на име трошкова за исхрану у току рада и на тражене износе на име трошкова регреса за коришћење годишњег одмора за период од 01.11.2018. године до 20.06.2022. године, у име и за рачун тужиле изврши обрачун и уплату свих врста доприноса, као и пореза на доходак грађана одбијен као неоснован. Ставом петим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Апелациони суд у Нишу је, пресудом Гж1 3412/2023 од 11.09.2024. године, ставом првим изреке, потврдио пресуду Основног суда у Нишу П1 1335/2022 од 05.07.2023. године, у ставовима првом, другом, трећем, усвајајућем делу става четвртог изреке, по основу доприноса, у одбијајућем делу става четвртог изреке и у ставу петом изреке и у том делу су жалбе тужиле и тужене одбијене, као неосноване. Ставом другим изреке, укинута је иста пресуда у преосталом усвајајућем делу става четвртог изреке, по основу пореза и у том делу тужба одбачена.

Против става првог изреке правноснажне пресуде донете у другом степену, у делу којим је потврђена првостепена пресуда у одбијајућем делу, тужила је изјавила благовремену ревизију, због погрешне примене примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), у вези одредбе у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, што значи да нису испуњени услови прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, за одлучивање о посебној ревизији тужиоца. Предмет тражене правне заштите је накнада штете тужили на име неисплаћених трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, у утуженом периоду. Побижана одлука донета је у складу са Закључком усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда од 05.07.2022. године, по ком запослени којима се плате исплаћују у висини вредности минималне зараде у јавним службама, као корисницима буџетских средстава, остварују право на накнаду трошкова исхране у току рада и

регреса за коришћење годишњег одмора по основу рада, применом коефицијента за обрачун и исплату плате у ком је садржан додатак на име тих накнада и саставни је део коефицијента за сваког запосленог.

Из тих разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије тужиље у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку и утврдио да ревизија није дозвољена.

На основу одредбе члана 441. Закона о парничном поступку, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, што је овде случај, дозвољеност ревизије се цени на основу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, којом је прописано да ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу ради накнаде штете тужиља је поднела 20.06.2022. године а вредност предмета спора побијаног дела је 269.792,73 динара.

Имајући у виду да је ово имовинскоправни спор у ком се тужбени захтев односи на новчано потраживање у ком побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да ревизија тужиоца није дозвољена на основу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

На основу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић